

od dnia ustania przyczyn, które uniemożliwiły uiszczenie należności).

Do art. 6 ustawy.

§ 7. Przez pisemne wezwanie (upomnienie) płatnika (ustęp 1 art. 6 ustawy) należy rozumieć pismo władzy lub organu, powołanego do ściągania należności, skierowane do płatnika z wezwaniem uiszczenia zaległości i doręczone temuż płatnikowi za potwierdzeniem odbioru.

§ 8. Koszty, o których mowa w art. 6 ustawy, wpływają zawsze na rzecz Skarbu Państwa i to nawet w tych wypadkach, w których przedmiotem egzekucji przeprowadzonej przez organa skarbowe są zaległości, przypadające na rzecz niepaństwowych związków prawa publicznego. Jeżeli jednak przymusowe ściągnięcie zaległości nie powoduje żadnych kosztów dla Skarbu Państwa, np. gdy egzekucji zaległości nie przeprowadza organ skarbowy, lecz zarząd gminy bez współudziału organów skarbowych, wówczas zarząd gminy pobiera koszty egzekucyjne dla siebie w wysokości unormowanej w art. 6 ustawy.

§ 9. W wypadkach solidarnego obowiązku kilku płatników do uiszczenia należności w art. 1 wymienionych kary za zwłokę oraz opłaty za pisemne wezwanie (upomnienia), pobrane łącznie od wszystkich solidarnie zobowiązanych, nie mogą przekraczać norm przewidzianych w art. 2 i w art. 6 ustęp 1 ustawy.

§ 10. Za podstawę do obliczenia opłaty za upomnienie (wezwanie) płatnika do uiszczenia zaległości (art. 6 ustęp 1 ustawy) należy przyjąć wysokość samej zaległości, t. j. należność Skarbu Państwa wraz z dodatkami na rzecz niepaństwowych związków prawa publicznego.

Z tej okoliczności, że wysokość opłaty za pisemne wezwanie (upomnienie) płatnika została unormowana w ustawie, nie wynika wcale, iżby ustawa uznawała wezwanie (upomnienie) za nieodzowny krok egzekucyjny.

§ 11. Pięcioprocentową opłatę za każdą czynność organu egzekucyjnego, dokonaną u płatnika w celu przymusowego ściągnięcia zaległości (art. 6, ustęp 2 ustawy), oblicza się od przypadającej do ściągnięcia zaległości wraz z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi, już narosłymi do dnia przedsięwzięcia odnośnej czynności egzekucyjnej. Opłata ta jednak nie może wynosić mniej niż 1.000 mk.

Wspomniana wyżej opłata przypada do uiszczenia nawet wówczas, gdy czynność egzekucyjna nie odniosła żadnego skutku.

Do art. 8 ustawy.

§ 12. Odroczenie zaległości lub rozłożenie ich na raty zasadniczo nie zwalnia płatnika od obowiązku uiszczenia kar za zwłokę w pełnej ustawowej wysokości (art. 2 ustawy) chyba, że specjalne ustawy zwalniają go od tego obowiązku lub przewidują ulgi w tym względzie (np. art. 297 ustawy ros. o podatkach bezpośrednich lub art. 16 ustawy o podatku od wzbogacenia się (Dz. U. R. P. № 30, poz. 238).

§ 13. Z początkiem każdego roku kalendarzowego izby skarbowe winny uprzedzać płatników publicznym obwieszczeniem o terminach płatności podatków i opłat (art. 1 ustawy) z tem, że niewyświetlenie w terminie pociąga za sobą nałożenie kar i kosztów przewidzianych w ustawie o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych.

Do art. 9 ustawy.

§ 14. Od zaległości, powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy, należy pobrać karę za zwłokę w myśl art. 2 ustawy dopiero po upływie czterech tygodni t. j. poczynając od dnia 29 po ogłoszeniu ustawy; za czas przeszły zaś należy od takich zaległości obliczać kary, względnie odsetki za zwłokę wedle przepisów, które obowiązywały przed dniem wejścia w życie ustawy.

O ileby jednak co do pewnych zaległości w dniu 29 po ogłoszeniu ustawy, nie upłynęło jeszcze pełnych 14 dni od terminu ich płatności (art. 2 ustawy), wówczas należy przy pobraniu kary za zwłokę doliczyć do powyższego czterotygodniowego okresu jeszcze te dni, których brak do pełnych 14 dni.

[Przykłady:

Ustawę ogłoszono dnia 28 marca 1923 r.

Ustawa ta wchodzi w życie dnia 26 kwietnia 1923 r.

1. Termin płatności pewnej należności upłynął z dniem 20 marca 1923 r. Kary za zwłokę należy pobrać od 26 kwietnia 1923 r.
2. Termin płatności pewnej należności upłynął z dniem 18 kwietnia 1923 r. Kary za zwłokę należy pobrać dopiero od 3 maja 1923 r. (gdyż do 26 kwietnia 1923 r. upłynęło dopiero 7 dni od terminu jej płatności)].

Minister Skarbu: *W. Grabski*

260.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 1 kwietnia 1923 r.

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 34, poz. 222) zarządza się co następuje:

Dodatkowy podatek.

§ 1. 1) Wino musujące, znajdujące się w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 222) poza wytwórnią wina musującego lub składu celnego,

podlega dodatkowemu opodatkowaniu w wymiarze podanym w ustępie 4.

2) Do win musujących, podlegających dodatkowemu podatkowi, należą wszystkie wina, wina owocowe (wina z owoców i jagód), napoje zawierające wino owocowe o zawartości alkoholu ponad jeden procent objętości, z których przy otwarciu flaszki uchodzi, burząc się kwas węglowy.

3) Uwolnione od dodatkowego opodatkowania jest wino musujące znajdujące się w posiadaniu gospodarstw domowych, które wina musującego ani nie sprzedają, ani nie szynkują, jeśli łączny zapas w całych flaszkach lub na całe flaszki przerachowany wynosi nie więcej, jak 10 (dziesięć) sztuk, większe zapasy należy poddać w całości dodatkowemu opodatkowaniu.

4) Dodatkowy podatek wynosi:

- a) od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności ponad 425 do 850 centymetrów kubicznych (cała flaszka) 18.400 marek polskich, jeśli jednak udowodniono, że wino musujące jest sporządzone z wina owocowego — 4.200 marek polskich;
- b) od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności 230 do 425 centymetrów kubicznych (pół flaszki) 9.200 marek polskich, a od takiej samej flaszki wina musującego owocowego 2.100 marek polskich;
- c) od flaszki wina musującego winogronowego o pojemności do 230 centymetrów kubicznych (ćwierć flaszki) 4.600 marek polskich, a od takiej samej flaszki wina musującego owocowego 1.050 marek polskich.

Przy flaszkach, których pojemność jest większa jak 850 centymetrów kubicznych liczy się za każde dalsze chociażby tylko zaczęte 230 centymetrów kubicznych pojemności po jednej czwartej stopy podatkowej za całą flaszkę.

5) Wszystkie naczynia, zawierające wino musujące, są uważane za flaszki.

§ 2. Kto posiada w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. zapas wina musującego podlegający dodatkowemu opodatkowaniu, jest obowiązany zgłosić w przeciągu 3 dni pisemnie w 3 egzemplarzach temu oddziałowi kontroli skarbowej względnie urzędowi skarbowemu, w którego okręgu znajduje się zapas podlegający zgłoszeniu; ilość i wielkość flaszek, gatunek wina musującego (wino musujące z winogron albo z owoców), tudzież miejscowość i ubikację przechowania.

Gdyby wino musujące podlegające zgłoszeniu znajdowało się w transporcie, to obowiązek zgłoszenia i uiszczenia dodatkowego podatku ciąży na odbiorcy towaru, który ma wnieść zgłoszenia najpóźniej do 48 godzin po nadejściu przesyłki.

Urzędowe sprawdzenie.

§ 3. Organ skarbowy, do którego wniesiono zgłoszenia zapasów, obowiązany jest sprawdzić dokładność zgłoszenia ewentualnie zażądać potrzebnych uzupełnień, a następnie przystąpić bezzwłocznie do sprawdzenia zapasów.

Stwierdzony zapas wina musującego i kwotę dodatkowego podatku oraz kasę skarbową, do której podatek winien być wpłacony, należy uwidocznic na wszystkich 3 egzemplarzach. Jeden egzemplarz zgłoszenia zwraca ten organ zgłaszającemu zapas wina, drugi przesyła do kasy skarbowej celem poboru dodatkowego podatku, a trzeci po uwidocznieniu na nim numeru kwitu kasowego przesyła do właściwej władzy skarbowej II instancji.

Zgłaszający obowiązany jest zapłacić przypadający dodatkowy podatek w kasie skarbowej w ciągu 3 dni, licząc od dnia doręczenia mu wymiaru.

Izby skarbowe mogą rozłożyć dodatkowy podatek na 3 raty miesięcznie za opłatą 12% w stosunku rocznym.

Na znak dodatkowego opodatkowania umieszczają organa skarbowe na etykiecie flaszki z winem musującym adnotację i pieczęć urzędową.

§ 4. Wytwórcy wina musującego obowiązani są cały zapas opasek podatkowych, zakupionych po dotychczas obowiązujących niższych cenach przedłożyć wraz z asygnacją w kasie skarbowej do dodatkowego ostemplowania i zapłacić różnicę między dotychczasową, a nową ceną sprzedaży, kwit zaś dołączyć do rachunku opasek podatkowych.

Kasy skarbowe obowiązane są pobrać dodatkowy podatek i zapisać w rejestrze dodatkowych opłat od wina musującego — odnośną konsygnację dołączyć do rejestru i wydać pokwitowanie wraz z przestemplowaniem opaskami podatkowymi.

Kasy skarbowe, którym powierzono sprzedaż opasek podatkowych, zobowiązane są dotychczasowy zapas opasek podatkowych przestemplować pieczęcią urzędową i wydawać je tylko po nowych cenach.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

261.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 1 kwietnia 1923 r.

w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu kwasu octowego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu kwasu octowego (Dz. U. R. P. № 34 poz. 223) zarządza się co następuje:

§ 1. Zapasy kwasu octowego, znajdujące się w dniu wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 marca 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu kwasu octowego (Dz. U. R. P. № 34 poz. 223) poza wytwórniami